

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Bc. J. S., L., zastúpeného advokátkou JUDr. A. Ch., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Bc. J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2011 doručená sťažnosť Ing. Bc. J. S., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. A. Ch., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Voči mojej osobe prebieha trestné konania na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 3 To 102/2009, pričom vo veci bola podaná obžaloba na Okresný súd Pezinok dňa 5. 6. 2003. Dňa 21. 6. 2005 Okresný súd Bratislava III. vyniesol rozsudok kde som bol uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania peňazí a cenných papierov spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 140 ods. 2, ods. 3 písm. b) Tr. zák. v súbehu s pokusom trestného činu podvodu spolupáchatelstvom podľa § 8 ods. 1 k § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zák. začo mi bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť a pol roka a pre jeho výkon som bol zaradený do prvej NVS.

Voči uvedenému rozsudku som podal 20. 9. 2005 odvolanie. Vec nebola doposiaľ právoplatne skončená.

Preto som sa obrátil so sťažnosťou na priedahy na predsedníčku Krajského súdu v Bratislave a to sťažnosťou zo dňa 16. 12. 2009 a keďže mi predsedníčka Krajského súdu na list neodpovedala podal som novú sťažnosť dňa 2. 3. 2011, na ktorú som doposiaľ neobdržal odpoveď...

Od podania obžaloby uplynulo skoro 8 rokov.

Od podania môjho odvolania uplynulo skoro 6 rokov...

a) Nejedná sa o zložitú vec. Súd vo veci neuskutočňuje úkony priebežne, aby odstránil konkrétne príčiny prípadnej zložitosti prípadu.

b) Svojim správaním som nespôsobil priedahy v konaní. Na všetky výzvy súdu som reagoval v primeranej lehote. V mojom správaní nie je taká závažná skutočnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na moju ťarchu.

c) Postup súdu. Súd vo veci nekoná plynulo a dôsledne. Moje trestné stíhanie trvá vyše 10 rokov. Konanie súdu nesmerovalo k odstráneniu mojej právnej neistoty, sťažnosti voči priedahom v konaní nepriniesli žiadnu nápravu.

Domnievam sa, že dĺžka môjho trestného stíhania je nezdôvodniteľná a neospravedlňiteľná...

Vzhľadom k skutočnosti, že som osoba so zdravotnými problémami - mám zistené oslabenie kognitívnych funkcií v dôsledku ťažkej depresívnej reakcie s prítomnými znakmi organicity a preto takto dlho trvajúce konanie nepriaznivo vplýva na môj zdravotný stav a ho zhoršuje.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo Ing. Bc. J. S. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod spis. zn. 3 To 102/2009 porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje vo veci 3 To 102/2009 konať bez zbytočných prieťahov.

3. Ing. Bc. J. S. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 22.000 € (slovom dvadsaťdva tisíc euro), ktoré je Krajský súd Bratislave povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu tohto základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 7/00, III. ÚS 100/01, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Z tvrdení sťažovateľa vyplýva, že namieta zbytočné prietahy, a tým porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského (odvolacieho) súdu v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 102/2009, v rámci ktorého vystupuje v procesnom postavení obžalovaného.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáhoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 222/07).

Ústavný súd zistil, že trestná vec sťažovateľa bola prvýkrát predložená krajskému súdu 28. septembra 2007, kde bola vedená pod sp. zn. 3 To 97/2007. Dňa 26. októbra 2007 bol spis bez meritórneho rozhodnutia vrátený súdu prvého stupňa z dôvodu procesného nedostatku spočívajúceho v tom, že jeden zo spoluobžalovaných nemal obhajcu, hoci u neho boli splnené podmienky nutnej obhajoby.

Daná trestná vec bola opakovane predložená krajskému súdu 20. augusta 2009, kde bola vedená pod sp. zn. 3 To 102/2009.

Dňa 23. novembra 2009 krajský súd určil termín verejného zasadnutia o odvolaní na 26. január 2010, ale z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa a obhajcov bolo verejné zasadnutie odročené na 13. apríl 2010. Ani tohto dňa sa verejné zasadnutie neuskutočnilo z dôvodu, že sťažovateľ pre pretrvávajúce psychické problémy požiadal o jeho odročenie. Ďalší termín bol určený na 18. máj 2010, ale sťažovateľ listom z 13. mája 2010 požiadal o jeho odročenie zo zdravotných dôvodov. Krajský súd toho istého dňa odročil verejné zasadnutie

na neurčito a z dôvodu vznesenej námietky zaujatosti proti sudcom krajského súdu predložil spis 20. mája 2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý uznesením sp. zn. 6 Ndt 8/2010 zo 14. júla 2010 rozhodol tak, že trestnú vec sťažovateľa krajskému súdu neodňal. Spis bol krajskému súdu vrátený 20. júla 2010.

Ďalší termín verejného zasadnutia bol určený na 11. október 2010, pričom ešte 6. októbra 2010 sťažovateľ požiadal krajský súd, aby sa verejné zasadnutie konalo v jeho neprítomnosti, a zároveň predložil lekárske potvrdenie, z ktorého vyplynulo odporúčanie vyšetriť jeho duševný stav. Na základe toho krajský súd uznesením zo 4. novembra 2010 pribral do konania dvoch znalcov z odvetvia psychiatrie, ktorí 8. marca 2011 vypracovali znalecký posudok so závermi o duševnom stave sťažovateľa. Dňa 23. marca 2011 krajský súd určil termín verejného zasadnutia na 28. apríl 2011, na ktorom uznesením sp. zn. 3 To 102/2009 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. Spis bol vrátený súdu prvého stupňa 26. mája 2011.

Vo vzťahu k vyčerpaniu právneho prostriedku nápravy v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd zistil, že 3. marca 2011 bola krajskému súdu doručená sťažnosť sťažovateľa podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), v ktorej namietal, že jeho sťažnosť zo 17. decembra 2009 nebola tamojším súdom vybavená zákonným spôsobom a že mu nie je známe „*kto a ako neprípustne ... nakladal*“ s trestným spisom pôvodne vedeným na Okresnom súde Pezinok, v súčasnosti vedeným na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 1 T 56/2003. Podľa zistení ústavného súdu bola sťažnosť sťažovateľa z 3. marca 2011 vyhodnotená ako nedôvodná.

Vychádzajúc z uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že spis súdu prvého stupňa sp. zn. 1 T 56/2003 sa na krajskom súde nachádzal necelý mesiac v roku 2007 (od 28. septembra 2007 do 26. októbra 2007) a neskôr 1 rok 9 mesiacov a 6 dní (od 20. augusta 2009 do 26. mája 2011). V priebehu tohto obdobia krajský súd päťkrát určil termín verejného zasadnutia, pričom až trikrát sa verejné zasadnutie nekonalo z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa pre jeho zdravotné problémy. V tomto období krajský súd

zároveň predložil spis najvyššiemu súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti a z dôvodu potreby vyšetrovania duševného stavu sťažovateľa pribral do konania znalcov. Napokon 28. apríla 2011 krajský súd zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Ústavný súd zastáva názor, že vybavovanie trestných vecí všeobecnými súdmi je potrebné vnímať citlivo, pretože ich výsledok môže významným spôsobom ovplyvniť ďalší spoločenský vývoj a status dotknutej osoby. Aj napriek tomu je však ústavný súd toho názoru, že doterajšia dĺžka odvolacieho konania (takmer 1 mesiac + 1 rok, 9 mesiacov a 6 dní), ktorá bola vo výraznej miere determinovaná správaním sťažovateľa, s prihliadnutím na vykonané procesné úkony, ako aj skutočnosť, že krajský súd o odvolaní už rozhodol, vylučuje, aby sa dalo uvažovať o takom postupe krajského súdu, ktorý by znamenal porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07, III. ÚS 222/07, III. ÚS 273/07).

S prihliadnutím na svoju doterajšiu judikatúru, ako aj na skutočnosti zistené v súvislosti s nastolenými námietkami sťažovateľa ústavný súd sťažnosť odmietol už na svojom predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd uvádza, že vzhľadom na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) sa prípadnými priet'ahmi v postupe súdu prvého stupňa nezaoberal, pretože postup tohto súdu sťažovateľ – zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou – nenamietal.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2011